

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: E. N., narozena X,
bytem X,
zastoupena Ing. Jaroslavem Mikešem, daňovým poradcem,
sídlem Hálkova 226, 430 01 Chomutov,

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020, č. j. 42953/20/5200-10423-713022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 11. 2020, č. j. 42953/20/5200-10423-713022, kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí, které vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Kadani, (dále jen „správce daně“) dne 27. 7. 2020, č. j. 1844291/20/2504-60563-508258, a kterým bylo podle zákona č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kompenzačním bonusu“) a podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o poskytnutí kompenzačního bonusu ve výši 25 000 Kč za první bonusové období od 12. 3. 2020 do 30. 4. 2020 (dále jen „první bonusové období“). Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě popsala, že žádost o kompenzační bonus za první bonusové období podala dne 27. 7. 2020 jako společník společnosti s ručením omezeným, který splňoval podmínky dané zákonem o kompenzačním bonusu. Poukázala na novelizace tohoto zákona a znění jeho § 7 odst. 3, podle kterého žádost o kompenzační bonus lze podat nejpozději do 60 dnů po skončení bonusového období, není zde však uvedeno, že se tak má stát po skončení jednotlivého bonusového období. Žalobkyně mohla být příjemcem kompenzačního bonusu až v důsledku novely zákona č. 262/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, (dále jen „novela č. 262/2020 Sb.“). Tato novela nabyla účinnosti dne 3. 6. 2020. Výklad, podle kterého svou žádost podala po lhůtě 60 dnů po skončení bonusového období, je podle žalobkyně v rozporu s § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu, neboť tuto lhůtu je třeba počítat od skončení bonusového období (viz § 5 zákona), nikoli ode dne skončení prvního bonusového období. Poukázala rovněž na to, že při použití tohoto výkladu by v jejím případě lhůta pro podání žádosti trvala jen 26 dnů, nikoli celých 60 dnů jako v případě osob, na které se zákon vztahoval již od 15. 4. 2020. Při zachování „stejně délky lhůty“ by tak v jejím případě měla být lhůta 60 dnů počítána od 3. 6. 2020 a končit 2. 8. 2020.
3. Dále žalobkyně citovala informace, které mají být uvedeny na webových stránkách finanční správy www.financnisprava.cz a které se týkají osob, kterým dosud v možnosti získat kompenzační bonus bránila účast na nemocenském pojištění z titulu dohody o práci konané mimo pracovní poměr. Z této informace podle žalobkyně vyplývá, že lhůta za obě bonusová období se bude počítat až po nabytí účinnosti novely zákona, podle které mohou tyto osoby o bonus nově požádat. Dále žalobkyně z uvedeného webu citovala informace týkající se společníků společností s ručením omezením, kteří ke dni 12. 3. 2020 nebyli daňovými rezidenty jiného členského státu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru a nedosáhli většiny svých příjmů za příslušné období podle § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu ze zdrojů na území České republiky. Z této informace podle žalobkyně vyplývá, že správný výklad zákona o kompenzačním bonusu je nejasný. Samo Ministerstvo financí uvádí stanovisko pro konkrétní případ, kdy bude povolovat navrácení lhůty v předešlý stav.
4. Dále žalobkyně uvedla, že dne 12. 8. 2020 podala rovněž žádost o navrácení lhůty v předešlý stav, kterou správce daně zamítl. Žalobkyně proti jeho rozhodnutí podala včasné odvolání, o kterém v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto. Žalobkyně namítla, že v případě kladného rozhodnutí o jejím odvolání by žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Žalovaný se navíc v žalobou napadeném

rozhodnutí vůbec nezabýval tím, že dosud nebylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně ve věci navrácení lhůty v předešlý stav.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ohledně námitek, které žalobkyně uplatnila již v odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předložený správní spis. Dále shrnul právní úpravu a novelizace zákona o kompenzačním bonusu. Podle něj je zřejmé, že prekluzivní lhůta pro podání žádosti se posuzuje pro každé bonusové období zvlášť a že na žalobkyni se vztahuje zákon o kompenzačním bonusu ve znění novely č. 262/2020 Sb., který [na rozdíl od novely č. 331/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „novela č. 331/2020 Sb.“)] neobsahuje přechodné ustanovení týkající se případné modifikace lhůty pro podání žádosti o kompenzační bonus. Bylo proto třeba vycházet z úpravy § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu. Citace z webových stránek žalovaný označil za vytržené z kontextu, jejich závěry za dezinterpretované.
6. Ta část žaloby, ve které se žalobkyně věnuje řízení o její žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, se podle žalovaného zcela míjí s předmětem sporu. Tím, že nebylo vyčkáno na výsledek odvolacího řízení ve věci navrácení lhůty v předešlý stav, nebyla žalobkyně žádným způsobem krácena na svých zákonných právech. I v případě, že by v průběhu odvolacího řízení týkajícího se rozhodnutí o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila hypotézu § 37 odst. 2 daňového řádu, totiž poskytuje daňový řád žalobkyni (resp. žalovanému) prostředky, kterými lze závěry přijaté v žalobou napadeném rozhodnutí zvrátit (srov. institut obnovy řízení uvedený v § 117 a násl. daňového řádu).

Další vyjádření žalobkyně

7. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 11. 3. 2021 nazvaném jako replika poukázala na vyjádření žalovaného uvedené v bodě 17 napadeného rozhodnutí, podle kterého o možnosti a podmínkách podání žádosti o kompenzační bonus pro společníky malých s. r. o. informovala veřejnost s předstihem a v široké míře také běžně dostupná média. K tomu žalobkyně uvedla, že na webových stránkách finanční správy lze najít informaci ze dne 28. 5. 2020, ve které finanční správa informovala o schválení novely č. 262/2020 Sb. s tím, že dojde k prodloužení bonusového období od 12. 3. 2020 až do 8. 6. 2020. Žalobkyně si toto vykládá tak, že bonusové období od 12. 3. 2020 až do 8. 6. 2020 nebylo zákonem nijak přerušeno. Obdobně tomu podle žalobkyně bylo i v případě žalovaným uváděného článku na webu www.finance.cz.

Další vyjádření žalovaného

8. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně citované internetové články dezinterpretuje, když nesprávně směšuje dohromady první a druhé bonusové období. Žalovaný soudu zároveň předložil i své rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti žalobkyně o navrácení lhůty v předešlý stav ze dne 23. 4. 2021, č. j. 15150/21/5100-41451-050025.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z předloženého správního spisu a jeho doplnění soud zjistil, že žalobkyně podala dne 27. 7. 2020 žádost o pomoc společníkům malých s. r. o. podle zákona o kompenzačním bonusu, a to ve vztahu ke společnosti NACHTIGAL Group s.r.o., IČO: 62245074, za první bonusové období a ve výši 25 000 Kč. Správce daně rozhodnutím č. j. 1844291/20/2504-60563-508258 z téhož dne řízení o její žádosti podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavil, neboť se podle něj jednalo o zjevně právně nepřípustné podání, když žádost byla podána po uplynutí zákonné lhůty.
13. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém rovněž požádala o navrácení lhůty pro podání žádosti o kompenzační bonus v předešlý stav, i když měla s ohledem na odvolací argumentaci za to, že lhůtu nezmeškala. Správce daně její žádost o navrácení lhůty v předešlý stav rozhodnutím ze dne 8. 9. 2020, č. j. 205846/20/2504-60563-508258, zamítl, neboť z její žádosti nevyplývala závažná překážka, která by jí bránila podat žádost ve lhůtě vymezené § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu. Odlišný názor na výklad ustanovení, které vymezuje lhůtu pro podání žádosti o kompenzační bonus, nelze považovat za závažný důvod, pro který by bylo možné žádosti vyhovět.
14. O odvolání proti rozhodnutí správce daně o zastavení řízení ze dne 27. 7. 2020, č. j. 1844291/20/2504-60563-508258, rozhodl žalovaný následně žalobou napadeným rozhodnutím. O odvolání ve věci žádosti žalobkyně o navrácení lhůty v předešlý stav žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 23. 4. 2021, č. j. 15150/21/5100-41451-050025.
15. Podle § 5 zákona o kompenzačním bonusu ve znění účinném od 3. 6. 2020 platí, že:
 - (1) Prvním bonusovým obdobím je období od 12. března do 30. dubna 2020
 - (2) Druhým bonusovým obdobím je období od 1. května do 8. června 2020.
 - (3) Třetím bonusovým obdobím je období, které může stanovit vláda nařízením v rámci období od 9. června do 31. srpna 2020, a to pro dny, kdy trvají krizová opatření podle § 1 omezující zcela nebo zčásti výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným.
16. Podle § 7 odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu ve znění účinném od 3. 6. 2020 se žádost o kompenzační bonus podává za bonusové období. Podle § 7 odst. 3 téhož zákona lze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádost o kompenzační bonus podat nejpozději do 60 dnů po skončení bonusového období. Není-li tato žádost v této lhůtě podána, nárok na kompenzační bonus zaniká.

17. Nárok žalobkyně jakožto společnice společnosti s ručením omezením byl založen § 2a, který je důsledkem rozšíření subjektů kompenzačního bonusu. Toto ustanovení bylo do zákona o kompenzačním bonusu vloženo novelou č. 262/2020 Sb. s účinností od 3. 6. 2020. Jak správně podotkl žalovaný, tato novela (na rozdíl od novely č. 331/2020 Sb.) neobsahovala přechodné ustanovení, které by lhůtu pro podání žádosti o kompenzační bonus jakkoli modifikovalo. Bylo proto třeba vycházet z úpravy § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu, jehož výklad soud stejně jako daňové orgány v této věci považuje za zcela jasný. Lhůta 60 dnů dle tohoto ustanovení tak běžela pro každé jednotlivé bonusové období dle § 5 odst. 1 až 3 zákona zvlášť, a v případě prvního bonusového období skončila dne 29. 6. 2020. Žádost žalobkyně doručená správci daně dne 27. 7. 2020 tudíž byla opožděná. Byl zde proto důvod řízení o ní zastavit.
18. Ani novela č. 331/2020 Sb., která navíc nabyla účinnosti až dne 7. 8. 2020 (tedy poté, co subjektům v postavení obdobném se žalobkyní uplynula lhůta k podání žádosti o kompenzační bonus za první bonusové období), neměla vliv na lhůtu k podání takovéto žádosti. Přechodné ustanovení dle jejího čl. II bodu 1 („*Vznikl-li subjektu kompenzačního bonusu nárok na kompenzační bonus podle zákona č. 159/2020 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, běží lhůta pro podání žádosti o kompenzační bonus znovu ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona a neskončí dříve než uplynutím posledního dne třetího kalendářního měsíce následujícího po nabytí účinnosti tohoto zákona.*“) se totiž týkalo pouze subjektů touto novelou nově vymezených: tedy (jde-li o společníky s. r. o. nově pouze) těch společníků společností s ručením omezením, kteří jsou účastni nemocenského pojištění jako zaměstnanci z důvodu výkonu práce na základě dohody o práci konané mimo pracovní poměr. Na postavení subjektů v postavení obdobném se žalobkyní, resp. jejich právech, novela č. 331/2020 Sb. nic nezměnila, neboť jim nárok na kompenzační bonus podle ní nevznikl.
19. To, že žalobkyni byla v důsledku popsané právní úpravy pro podání žádosti o kompenzační bonus za první bonusové období fakticky dána lhůta pouze 26denní, nikoli 60denní či dokonce delší, jako jiným subjektům (osobám samostatně výdělečně činným a později subjektům nově oprávněným v důsledku nabytí účinnosti novely č. 331/2020 Sb.) lze považovat za legislativně ne příliš vydařené řešení. Přesto však soud považuje lhůtu 26 dnů za dostatečně dlouhou, a nedomnívá se proto, že by tímto došlo k nepřiměřenému zásahu do práv a svobod žalobkyně. V žádném případě pak pouze tuto skutečnost nepovažuje za důvod, pro který by bylo možné podle něj jasnou právní úpravu vykládat tak, že i žalobkyně pro podání své žádosti měla lhůtu 60 dnů.
20. Jde-li o žalobkyni v žalobě citované informace uvedené na webových stránkách finanční správy, soud je považuje z hlediska posouzení věci žalobkyně za zcela irelevantní, neboť se ani v jednom případě netýkaly subjektů v obdobném postavení jako žalobkyně, tedy společníků společností s ručením omezeným ve smyslu § 2a zákona o kompenzačním bonusu ve znění účinném od 3. 6. 2020.
21. Žalobkyně dále namítala, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí, kterým správce daně zamítl její žádost ze dne 12. 8. 2020 o navrácení lhůty v předešlý stav. S tímto tvrzením soud souhlasí a konstatuje, že žalovaný až v průběhu řízení doplnil předložený správní spis o své rozhodnutí ze dne 23. 4. 2021, č. j. 15150/21/5100-41451-050025, kterým odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správce daně o zamítnutí žádosti žalobkyně o navrácení

lhůty v předešlý stav potvrdil. Přesto však soud v daném postupu žalovaného nespátřuje důvod, pro který by bylo namíste žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

22. Obdobnou situací se již zabýval Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 7 Afs 226/2020-35, uvedl, že „rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu tak nepodléhá samostatně soudnímu přezkoumání, neboť konečné důsledky představující zásah do právní sféry stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s. by konstituovaly až výroky rozhodnutí o jeho odvolání proti rozhodnutí správce daně o zamítnutí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49). Ve vztahu k tomuto konečnému rozhodnutí by z povahy věci bylo rozhodnutí o žádosti stěžovatele o navrácení odvolací lhůty rozhodnutím předběžné povahy, a to bez ohledu na to, že v daném případě bylo rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydáno dříve, než rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý čas. **Byť rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o navrácení lhůty fakticky časově nepředcházelo rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, neznámá to, že tak ztratilo svoji předběžnou povahu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s.** Stále totiž platí, že do veřejných subjektivních práv stěžovatele bylo zasazeno až rozhodnutím o zamítnutí jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru (a nikoli rozhodnutím o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý čas). **Rovněž platí i to, že právě v žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru mohl a měl stěžovatel namítat, že odvolání nemělo být zamítnuto jako opožděné, neboť mělo být vyhověno jeho žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. To, že bylo odvolací rozhodnutí ve věci žádosti o navrácení lhůty vydáno o cca dva týdny později, než odvolací rozhodnutí ve věci dodatečného platebního výměru, na to nemá žádný vliv**“ (pozn. soudu – zvýraznění provedeno zdejším soudem).
23. Zdejší soud se s takovýmto posouzením obdobné situace, které považuje přílehlavé i na nyní projednávanou věc, ztotožňuje. Žalobkyně tedy namítala, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dříve, než bylo pravomocně rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o navrácení lhůty. Jakkoli za běžné situace nelze za řádně vymezený žalobní bod považovat pouhou kopii (citaci) odvolání proti rozhodnutí správce daně o zamítnutí žádosti žalobkyně o navrácení lhůty, kterou žalobkyně uvedla v části žaloby, v tomto specifickém případě (kdy o tomto odvolání nebylo před podáním žaloby rozhodnuto) podle soudu lze takovýto postup akceptovat.
24. Přesto však soud námitce žalobkyně nevyhověl, neboť se plně ztotožňuje s důvodem, pro který daňové orgány žádosti žalobkyně o navrácení lhůty v předešlý stav nevyhověly. Žalobkyně totiž skutečně ve své žádosti neuvedla žádný závažný důvod, pro který zákonem stanovenou lhůtu pro podání žádosti o kompenzační bonus za první bonusové období zmeškala. Takovýmto důvodem nemůže být její odlišný náhled na výklad zákonných ustanovení.
25. Za pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, pak soud s ohledem na právě uvedené nepovažoval ani to, že žalovaný v jeho odůvodnění nereflektoval to, že dosud nebylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně ve věci navrácení lhůty v předešlý stav. S ohledem na odůvodnění rozhodnutí ze dne 23. 4. 2021, č. j. 15150/21/5100-41451-050025, se soud domnívá, že tomu tak bylo primárně proto, že do vydání následně žalobou napadeného rozhodnutí správce daně žalovanému odvolání žalobkyně ve věci žádosti o navrácení lhůty nepředložil.
26. Jak již však zejména bylo řečeno výše, ve věci žádosti žalobkyně o navrácení lhůty v předešlý stav bylo rozhodováno samostatným rozhodnutím. Byť o ní bylo pravomocně

rozhodnuto až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nic to nemění na tom, že stále šlo o rozhodnutí předběžné povahy. Žalobkyně měla možnost v podané žalobě namítat, že a proč mělo být vyhověno její žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, což však neučinila. Ani tato námitka žalobkyně proto není důvodná.

27. Žalobu soud vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. března 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu